

Пчеличката се доближи до растението, безъ да го докосне и после каза :

— Сега, господинъ Смочко, направи ми удоволствие да се обърнешъ и да прочетешъ до три. Когато кажешъ „три“, имашъ право да ме търсишъ навсѣкжде. Но азъ ще съмъ изчезнала.

Така и стана. Смокътъ каза много скоро: „едно, две, три“, обърна се, и си разтвори устата смаянъ, защото пчелата наистина бѣше изчезнала. Той претърси навсѣкжде. Претърси жглитъ, малкото растение, опита всичко съ езика си, но всичко безполезно: пчелата бѣше изчезнала.

Тогава смокътъ разбра, че ако неговата игра съ ашика бѣше много хубава, то изчезването на пчелата, чисто и просто бѣше необикновено. Какво направи тя? Кжде бѣше?

— Добре! — провикна се той най-после — принавамъ се победенъ. Кжде си?

Единъ гласъ, който едва се чуваше, гласътъ на малката пчела, идѣше нѣкжде отъ срѣдата на дупката:

— Нали сега нѣма да ми направишъ нищо? Мога ли да разчитамъ на твоята дума!

— Да, кълня ти се! Но где си?

— Тукъ — извика малката пчела, като се подаде отъ единъ листъ на растението, затворенъ като пликъ.

Какво се бѣше случило? Нѣщо много просто. Растението бѣше отъ ония американски цвѣтя, които сж много чувствителни, и при най-малкото допирание, затварятъ листата си. Листътъ се бѣше затворилъ, щомъ пчеличката се бѣше докоснала до него. На смокътъ не му стигаше умътъ да разбере това, което пчелата бѣше наблюдавала много пжти, и го използва сега, за да спаси живота си.

Смокътъ не каза нищо, но бѣше много раздраженъ отъ своя неуспѣхъ, още повече, че пчелата трѣбваше